

Par lietu... protams, ka Pāvuta kunga fantāzijas ir, ēēē, visticamāk, tikai fantāzijas. Nav mums tādas operatīvās informācijas, to es jums pilnīgi droši varu atklāt. Bet... ēēē... Es domāju... es domāju, būs lietderīgi jums tīri no komunikācijas viedokļa ar Pāvuta kungu... nu, tiešām painteresēties par to, ko tur visi pieminētie figuranti...

Vienu mirkli Piņķelei bija ienācis prātā, ka Drošuma dienesta priekšnieks pilnā nopietnībā norāda uz viņas nu jau bijušo radnieku Pēteri Piņķeli un viņa "kontaktiem ar Kremli", kas savulaik bija plaši apspēlēti naidīgajos nomelnotāju medijos. Viņa labi zināja, kādos apstākļos šis gudrais un inteligentais cilvēks, kas tagad bija kļuvis par vienu no viņas partijas galvenajiem stratēģiem, bija zaudējis Eināra Epšes uzticību, – pienāks laiks, un to uzzinās visi.

Bet nē, viņa bija kļūdījusies. Mežmiets bija domājis kaut ko pavisam citu.

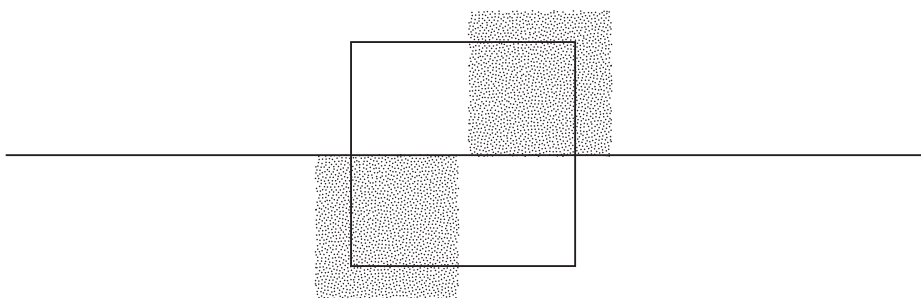
– Jums taču, Piņķeles kundze, nelaiķe Sviķes kundze un viņas vīra kungs tiešām bija tīri labi draugi, vai ne? Nu vismaz no publiskās informācijas spriežot... Es domāju – nu, tīri, lai Pāvuta kungu iekārdinātu un pamudinātu uz atklātību, jums varbūt tiešām vajadzētu mēģināt padomāt – vai Sviķes kundze kaut ko tādu nerunāja. Var taču gadīties. Vai varbūt kaut ko atrakstīja. Vai arī viņai bija kādi īpaši kontakti, kādas jaunas tēmas, par ko viņa pēdējā laikā pirms nāves runāja.

Ar ko runāja, kad, varbūt vēl kādi interesanti fakti... nē, mums tie nevarēs noderēt, bet Pāvuta kungs varētu atraisīties un kļūt vēl ieinteresētāks, vai ne, Piņķeles kundze? Tā, vienkārši sīks ieteikums, nekas vairāk... Nedomāju, ka Pāvuta kunga fantāzijas mums būtu jāuztver īpaši nopietni, bet nu... labāk viņa vēlmēm šajā situācijā nākt pretī, tāds būtu mans profesionālais ieteikums.

Kā tad, tas nu bija "sīkais ieteikums", atminoties sarunu, pavīpsnāja Piņķele. Viss kas tas varēja būt, tikai ne sīks ieteikums. Godīgi sakot, viņa pati daudz nopietnāk uztvēra Pāvuta apokaliptiskās finanšu prognozes nekā šis te dīvainās teorijas. Jā, neapšaubāmi, Juta pēdējos mēnešus bija uzvedusies diezgan jokaini, patiesībā pat ne mēnešus, bet gadus. Taču, ja reiz šai tēmai uzmanību pievērsa pats Valsts drošuma dienesta priekšnieks – un vēl mēģināja savu interesi neizrādīt...

Ja tā padomā, tāda jau Juta bija vienmēr – nedaudz noslēpumaina, nedaudz traka, nedaudz... Politika un visi šie duraši bija viņu pamatīgi pabojājuši, bet vienalga kaut kam viņa vienmēr dzinās pakal, kaut ko mēģināja notvert, kaut ko atklāt, un, kad lielākajā daļā gadījumu izrādījās, ka nekā atklājama un notverama nemaz nav bijis, viņai tas iemācīja... nē, neko tas viņai neiemācīja. Ļoti varēja būt, ka arī šis gadījums, kas bija tā sakārdinājis citādi prātīgo Pāvutu, bija no tās pašas sērijas.

Bet lai nu būtu. Ja šī tēma bija tik ļoti sakārdinājusi pilsoni Mežmietu, varbūt vēl bija iespēja likt dzīvei kaut nedaudz tomēr līdzināties kino. Tas, ka savulaik atklātībā bija nonākušas fotogrāfijas no ģimeniska pasākuma, kurā klāt bija gan Piņķeļu, gan Sviķu ģimenes, vēl nenozīmēja, ka viņa un Juta būtu bijušas draudzenes. Patiesībā Jutai bija tikai viens īsti tuvs cilvēks – un tā nu tas bija sagādījis, ka Piņķele šim cilvēkam mierīgi varēja piezvanīt. Ieganstu varēja piemeklēt.

XXX NODAĻA

JĀNIS MĪZĪTIS

Satversmes apsardzības birojs tomēr bija kaut kas cits nekā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Brasas iecirknis, un pret tā pieprasījumiem gan valsts iestādes, gan arī privātuzņēmumi tomēr izturējās ar daudz lielāku bijību. Visās malu malās pieprasītā informācija pamazām sāka ienākt, un nu vajadzēja to mēģināt apjēgt un salikt vienotā loģiskā izkārtojumā.

Problēmu sagādāja ne tikai tas, ka Mizītis īsti nevarēja piesaistīt informācijas apkopošanai un analīzei nevienu citu biroja darbinieku, jo lieta bija tik neikdienišķa, ka viņš gluži vienkārši nevienam citam neuzticējās, bet arī tas, ka nebūtu bijis prātīgi kādam – un birojā nebūt nestrādāja tie tupākie ļaudis – likt noprast, kas īsti ir galvenais Mīzīša intereses objekts. Tā nu informācijas pieprasījumiem nācās būt daudz apjomīgākiem un plašākiem, un attiecīgi nācās ieguldīt arī vairāk darba, lai no saņemtajām atbildēm izsijātu sev nepieciešamo.

Tātad – kas jau tāpat bija skaidrs vai vismaz pietiekami skaidrs. Sviķe ar Rebanoku kopā bija interesējušies par integrētās informācijas sistēmas finansējumu, naudas ceļiem un iespējamajiem defektiem – Mizītis joprojām klusi cerēja,

ka runa ir tikai par iespējamiem defektiem, nevis par ko vairāk.

Kaut ko viņi acīmredzot bija savākuši – tas bija pilnīgi skaidrs no tām norādēm uz abu saraksti, ko bija izdevies sakasīt Mīzīša padotajiem. Gandrīz visa sarakste un klātpievienotie faili bija neglābjami pagalam, bet ar atlikušajām driskām pietika, lai izdarītu skaidru secinājumu.

Par to, kurš un kādā veidā abu saraksti bija izdzēsis, pat visgudrākie biroja datoristi tikai raustīja plecus, bet tas varbūt šobrīd arī nebija tik būtiski. Būtiskāk bija saprast – kādu motīvu vadīts, grūti iedomājama pārtis bija pie šī darba ķēries, ko viņi bija gatavojušies ar tā rezultātiem iesākt, kur šie rezultāti bija palikuši pēc Sviķes un Rebanoka nāves, bet, pats galvenais – kādi tad šie rezultāti īsti bija? Ko abiem bija izdevies noskaidrot? Te bija jādomā kaut kāda cita pieeja, tehniskie risinājumi vismaz šobrīd sevi bija izsmēluši.

Mīzītis domīgi noraudzījās uz prāvo failu un mapju kaudzīti savā no visas pasaules uzbrukumiem un zinātkāru ļaužu acīm vismaz teorētiski pasargātajā datorā. Ek, kā te būtu derējis viens profesionāls auditors, lai apliecinātu, ka viņa secinājumi ir pareizi. Tomēr arī tāpat bija pietiekami skaidrs – Burlaka vēstulē minētie fakti būtībā bija pareizi: no valsts un Eiropas naudas vispirms pusi tāpat vien – par projekta virsvadību – bija paņēmis starptautisks koncerns, un tas vēl, neskaitot maksājumus labvēļiem Iekšējo lietu ministrijā par kontrakta piešķiršanu.

Tad no atlikušā pusi bija paņēmis pašmāju uzņēmums, kam arī bija jānācies padalīties ar "atbalstītājiem", nu un tad par daļu no atlikušās vairs nebūt ne milzīgās naudas arī bija nopirkta krievu izstrādāta sistēma. Kas tur īsti bija iekšā – to pašlaik skaidroja visstingrākās slepenības apstākļos piesaistītie konsultanti, taču tas bija vēl nedēļām ilgs darbs. Nekādus ātrākus secinājumus viņi sniegt neņēmas – viss esot simtreiz jānotestē un jāpārbauda.

Meklēt atbildīgos pašlaik bija pilnīgi neauglīgs pasākums, turklāt, ja arī noskaidrotu, kurš ir bijis galējais un pēdējais ierēdnis, kurš uzlicis savu parakstu un saskaņojumu, tas neko nedotu – pat, ja kaut kādā mistiskā veidā izdotos pierādīt, ka tas ir pavisam īsts krievu aģents un

spiegs. Ja katastrofa tiešām bija notikusi, ar to kaut ko vajadzēja darīt – un, godīgi sakot, šobrīd Mīzītis vēl īsti nevarēja pateikt, ko tieši būtu lietderīgi darīt. Kaut bija pietiekami skaidrs – ļoti iespējams, ka par grēkāzi padarīs tieši viņu un viņa iestādi, kas laikus nav pamanījusi, nav reaģējusi, nav novērsusi...

Tas nebija labs domu vektors, un Mīzītis ar piepūli pārmetās uz ko citu – uz Sviķes un nu jau arī Duraša jautājumu. Taču arī šeit, lai kā raudzītos, perspektīva bija tā pati: agri vai vēlū viņa iestādei un viņam personiski pajautās – nu kā gan jūs, draugi, nepamanījāt, ka daudzus gadus jums degungalā strādā blondi krāsota persona ar acīm redzami Krievijā tapušu un, tā sacīt, modificētu biogrāfiju un šeit nodarbojas ar velns zina, ko.

Doma nebija patīkama, bet Damsona sniegto liecību – par kuru patiesumu Mīzītis neko īpaši nešaubījās – gaismā viss izskatījās tieši tā, pēc maza un jauka pavisam īstu, nevis izdomātu krievu aģentu tīkla. Astonēdesmito gadu beigās atsūtītā Anna-Juta, kas šeit bija taisījusi izcilu karjeru un guvusi iespējas ne tikai noliekt informāciju, bet arī ietekmēt valstisku procesu virzību, tad viņas kurators Tautmanis, kurš formāli no valsts darba izmests, taču saglabājis ietekmi caur Sviķi un droši vien ne tikai viņu vien.

Un tad vēl arī jaunās ziņas par Durašu... Mīzītis bija licis uz ātru roku pārbaudīt Damsona stāstīto par Duraša dzērumā it kā zaudētajām tiesībām – nebija nekādu šaubu, ka šāds fakts nopietni apdraudētu, ja ne padarītu par neiespējamu valsts noslēpuma pielaišanas saņemšanu, savukārt ziņu atklāšanās par šāda ieraksta nelegālu izdzēšanu no reģistriem Durašam nozīmētu šķiršanos no jebkādiem valsts amatiem un, visticamāk, arī kriminālapsūdzību.

Viss izrādījās tieši tā un vēl sliktāk – ar biroja iespējām nebija grūti pārlicināties ne tikai par to, ka dati tiešām bija izdzēsti jau pirms daudziem gadiem, kad Duraša karjera vēl tikai aizsākās, bet arī ar to, ka tieši Sviķe ar savu pieeju bija viena no tiem, kuri bija pārbaudījuši datus gan Iekšējo lietu ministrijas Informācijas centrā, gan arī Ceļu satiksmes departamentā. To varēja uzskatīt par pierādītu – Sviķe bija turējusi Durašu īsā saitītē līdz brīdim, kad negaidīti sarežģījumi onkoloģiskas saslimšanas gaitā bija šo saitīti pārrāvuši.

Pieprasītās ziņas par Sviķes slimības gaitu un sekcijas rezultātiem vēl nebija saņemtas: biroja darbinieks, kam bija uzticēts šis uzdevums, ziņoja, ka ārstējošais ārsts jau pirms vairākiem mēnešiem, pašā epidēmijas haosa karstumā esot izbraucis no valsts – it kā atpūtas braucienā, taču atgriezies tā arī neesot, slimnīcā pat sacēlusies neliela panika, bet viss ātri noklusis, sak, kas tik viss pasaulē negadās ar cilvēkiem. Nelaiķes medicīniskā karte nez kur bija pačibējusi, savukārt sekcija nemaz nebija veikta – uz to stingri esot uzstājusi mirušās ģimene. Un ģimene – tas pirmām kārtām bija vīrs, bijušais drošībasnieks un Sarāna un Duraša kompanjons Maigonis Sviķis.

Nevajadzēja būt izbijušam izmeklētājam un prokuroram, lai saprastu, cik aizdomīgi tas izskatījās jau atklāto faktu kontekstā. Augstā politiskā amatā esoša, iepriekš ar valsts drošības dienestiem cieši saistīta persona ar Krievijā pirms vairāk nekā trīsdesmit gadiem sacerētu biogrāfiju... neilgi pirms nāves gan konfliktējusi ar izbijušu VDK augsta ranga darbinieku, kas tagad sēž apcietinājumā par iespējamu sadarbību ar Krieviju, gan nezināmu mērķu vārdā pētījusi valsts naudas aizplūšanu un valsts galvenās informācijas sistēmas ievainojamību, gan uz primitīva kompromata pamata "turējusi" ļoti bīstamu cilvēku, vārdā Juris Durašs, gan nosūtījusi kaut ko – nezina ko justīcijas ministram, kurš savukārt ir Duraša marionete... un tad viņa pēkšņi nomirst, visa sarakste izdzēsta, medicīnas karte pazudusi, ārstējošais ārsts arī, sekcija nav notikusi, bet pēc pusgada noslepka vo to cilvēku, ar kuru kopā viņa savus pētījumus veikusi...

Gribot negribot uzprasījās jautājums – kāpēc neviens to nebija pamanījis līdz šim. Taču, tikai iedomājoties manikrēto plātīzeri Sandi Ļenganu un viņa pēcteci iekšējo lietu ministra amatā – atklāti nekompetento migrantu un transdīvainu draudzeni Mariju Golubuju, trulo gestapovietī – atšķirībā no īstajiem gestapoviešiem, kas bija ar intelektu un iztēli apveltīti riebekļi – Normundu Mežmietu, savā amatā iesūnojušo Militārās izlūkošanas dienesta priekšnieku Imantu Rieķi, kurš tikai pēc neskaitāmiem signāliem bija saņēmis aizraidīt pensijā odiozo Sviķes vīru Maigoni ar visiem viņa Feliksa Edmundoviča krekliņiem, šis jautājums atkrita pats no sevis. Neko te ne no viena nevārēja gaidīt. Bet rīkoties vajadzēja...

No pārdomām Satversmes apsardzības biroja direktoru iztraucēja gaidīti kļaudzieni pie kabineta durvīm. Faktiski taisnā ceļā no Langstiņiem bija ieradušies pāris jaunie, talantīgie un visu zinošie darboņi, kuriem bija uzdots izstīt, izklausīt un izurbināt nelaiķa advokāta Rebanoka māju – vārdu sakot, izdarīt visu to, ko nebija gribējusi, iedomājusies un spējusi šādās lietās nekam nederīgā Valsts policija vai, pareizāk sakot, tas, kas no tās vēl bija palicis pāri.

Jaunajiem censoņiem bija viens milzīgs pluss – sistēmā viņi bija tik nesen, ka pagaidām vēl spēja paši pieņemt saprātīgus un praktiskus lēmumus un tos arī racionāli un apņēmīgi īstenot. Viņi ne tikai bija izsukstījuši Rebanoka māju – turklāt bez ordera un citām nevajadzīgām formalitātēm – un atraduši tajā pat ne pārāk rūpīgi paslēptu novērošanas kameriņu, bet arī taisnā ceļā aizdevušies pie tehniķiem un tagad ieradušies jau ar, tā sacīt, pavisam gatavu produktu.

Šī bija veiksmē, citādi to nenosaukt – un ne tas, ka bija izdevies kameriņu atrast, bet gan tas, ka tā darbojās no uzlādējama akumulatoriņa, nevis bija pieslēgta elektrotīklam. Šī tipa primitīvās kameriņas – tāpat kā, piemēram, automašīnu videoreģistratori – darbojās pēc viena principa: tās visu redzamo rakstīja savā atmiņas kartē un, kad tā bija pilna, sāka no viena gala dzēst ārā ierakstu un rakstīt tam virsū no jauna.

Veiksme slēpās apstākļī, ka kameriņas akumulators šoreiz laimīgā kārtā bija izsīcis, vēl pirms kameriņa bija sākusi dzēst Rebanoka slepkavības dienas ierakstu, un tas nozīmēja, ka Satversmes apsardzības biroja direktora rīcībā bija ne visai likumīgi iegūts, toties unikāls materiāls par to, kā tieši bija ticis nogalināts advokāts Pāvels Rebanoks.

Kārtības labad atgādinājis jaunajiem censoņiem par nepieciešamību ievērot visstingrākās valsts noslēpuma glabāšanas prasības pat attiecībā ar kolēģiem un tēvišķīgi viņus paslavējis, Mizītis izmaksķerēja īpaši slepeno datu nesēju no īpaši slepenās paketes, ievietoja savā īpaši slepenajā datorā un ievadīja visas nepieciešamās paroles.

Nepilnu stundu vēlāk "seanss" pat ar visām pauzēm bija cauri, un Satversmes apsardzības biroja direktors vēl

smagāk nekā parasti atgāzās savā krēslā. Vēl tikai šo viņam vajadzēja pilnai laimei. Viena lieta bija kaut ko deducēt, ņemot vērā visus apstākļus, faktus, liecības, pierādījumus, bet pavisam cita – savām acīm redzēt, kā cilvēkam nevis kino, bet realitātē tiek atņemta dzīvība.

Ieraksts bija lieliskā kvalitātē, turklāt ar skaņu, – ne ar ko tādu daudz pieredzējušais Jānis Mizītis tomēr vēl nekad nebija saskāries. Un nu vairs nebija nekādu šaubu – tā, protams, nebija nekāda laupīšana. Abi slepkavas nebija pat papūlējušies, lai tā pēc tādas izskatītos, un nu Satversmes apsardzības biroja direktora rūpju gūzma papildinājās vēl ar vienu – mēģināt saprast, kuram bija tik svarīgi “bīdīt” tieši laupīšanas versiju, un izdomāt, kur šo ierakstu likt. Jo oficiāli viņam tā, protams, nemaz nebija.

XXXI NODAĻA

VITA ĶĒVELE

Izmeklētāja Vita Ķēvele Isi pārlika prātā pēdējās dienās notikušo. Dieniņas bija izdevušās diezgan neparastas – un tas vēl tā maigi izsakoties...

Lielākais brīnums bija negaidītā pārmaiņa policijas priekšnieka Nufa uzvedībā. Savā izmeklētājas dzīvē Ķēvele bija daudz ko pieredzējusi – arī gadījumus, kad dažu nedēļu laikā kaut kur augšā notiek kaut kas tāds, kā rezultātā jau faktiski pabeigtai izmeklēšanai tiek norauts stopkrāns un, kaut arī viss ir skaidrs, tiek uzdots pilnīgi jauns, acīm redzami neperspektīvs virziens, to akceptē arī prokuratūra, un galu galā process pilnīgi likumsakarīgi ievelkas uz gadiem, beigu beigās iestājas noilgums un noziedznieki izsprūk sveikā.

Taču vēl nekad šāda pārvērtība nebija notikusi Ķēveles acu priekšā. Viņa nespēja saprast tās cēloņus, bet vēl vairāk iemeslus, kuru dēļ Nufs – ar visu savu ilggadīgo skarba, ar pašcieņu apveltīta profesionāļa reputāciju – bija pielāvis, ka viņa ir klāt tieši šāda pagrieziena brīdī. Bet, skaties, kā gribi, tieši tā tas arī bija noticis. Cita izskaidrojuma nebija.

– Tā mēs varētu vēl un vēl, Ķēveles kundze. Un tas

viss ir vai nu par jūsu pašas darbu, vai arī par policijas darbu kā tādu. Par policijas prestižu, VECĀKĀS inspektora kundze...

Ķēvelei vēl tagad galvā skanēja šie vārdi, kam diezgan likumsakarīgi būtu vajadzējis sekot kaut kam pavisam nepatīkamam – policijas priekšnieka lēmumam par atstādināšanu, dienesta izmeklēšanu, varbūt pat pārcelšanu, nu labākajā gadījumā tūlītēju aizrādījumu vai ko tādu. Un tas arī neapšaubāmi būtu sekojis, ja ne telefona zvans, kas pārtrauca Nufu pusvārdā.

Uzmetis skatienu ekrānam, Nufs aprāvās, ar pēkšņi izmainījušos sejas izteiksmi nospieda virtuālo taustiņu un, acīmredzami pilnīgi aizmirsis par to, ka viņa kabinetā atrodas vēl kāds cilvēks, iegrima sarunā. Precīzāk – iegrima zvanītāja teiktajā, pats vienīgi paretam atbildot ar "jā, protams" un dažiem vienkāršiem nepaplašinātiem teikumiem.

Lai kā Ķēvele censtos – jo izmeklētāja darbs, protams, uzlika savu zīmogu, tur nu neko –, viņa nespēja izprast, par ko tieši runa. Kaut visinteresantāk, protams, bija – kurš nez šajā valstī bija cilvēks, kura zvans varēja radīt šādu Valsts policijas priekšnieka reakciju. Ja neskaita sievu, protams.

Saruna ieilga, un vienubrīd sāka šķist, ka ar zvanītāja autoritāti tomēr īsti nepietiek. Nufs sāka gandrīz vai iebilst.

– Jā, protams... jā, es saprotu... Bet... Nē, protams, skaidrs... Bet tik krasī... Jūs saprotat, cik darba ir ieguldīts? Ir taču visādi publiski paziņojumi sniegti... Nē, protams, protams... Skaidrs... Un tad ko – vienkārši ignorēt? Bija un izbija? Bet... Nē, es saprotu, bet taču cilvēki atceras... Mediji prasīs... Nesapratīs... Jaunu versiju... Nopietni? Jūs domājat? Pa to līniju? Labi, labi. Jā, nacionālā drošība... Es saprotu. Labi. Izdarīsim. Labi...

Viss pēdējos gados sajuka aizvien vairāk un vairāk, bet kāda Valsts policijai varēja būt darīšana ar nacionālo drošību, ieinteresēti nodomāja Ķēvele. Par laimi, vismaz viņai gar to nebija nekādas daļas. Un te nu, kā izrādījās, viņa kļūdījās.

Vēl pēc dažām nenozīmīgām replikām pabeidzis sarunu, Nufs atkrita krēslā un paraudzījās uz Ķēveli tā, ka pat muļķim būtu bijis skaidrs – augstajai priekšniecībai bija

pilnīgi izkritis no prāta, ka viņa kabinetā ir vēl kāds.

– Ā... jūs... – Nufs nīgri novilka. – Labi... Patiesībā labi, ka jūs kā reiz esat šeit. Mūsu sarunai būs vēl otra daļa.

Dažus mirkļus policijas priekšnieks kaut ko saspringti domāja. Tad turpināja.

– Jūs jau droši vien nopratāt, ka man bija saruna par nacionālās drošības lietām. Ir... ir jauna operatīvā informācija tieši jūsu lietā. Jā, es par nogalināto advokātu, ko gan citu. Es pieļauju, ka mums mainīsies virziens. Jā, virziens... Tas, ka jums nešķita ticama laupīšanas versija... jā, visu cieņu jūsu profesionalitātei, Ķēveles kundze, sāk izskatīties, ka jums varētu būt bijusi taisnība...

Ķēvelei šķita, ka viņa sapņo. Pēc visa tā, ko viņai šajā kabinetā bija iepriekš nācies uzklaut, pēc visiem iepriekšējā ministra Ļengana paziņojumiem – tagad tā, tik vienkārši. Jums bija taisnība, un viss?

Bet nu kaut kas bija jāsaka.

– Paldies, Nufa kungs, man prieks, ka... Emmm... Jā, tāds tas darbs ir... Es tieši vēlējos padalīties ar pārdomām par procesu un versijām... – Ķēvele cerēja, ka viņas balsī ir saklausāms pietiekams entuziasms un apņēmība. – Tad laupīšanas versiju mēs atmetam? Gan gadījuma cilvēkus, gan mērķtiecīgu laupīšanu? Es jau vairākkārt... nu, ziņojumos... un prokuroram... ka nav loģiski... ka daudz ticamāka ir slepkavība ar mērķi iebiedēt, demonstrēt...

– Versijām? Vēl kaut kādām versijām? Varbūt tomēr pietiks visādas pašdarbības, Ķēveles kundze? – Nufa balsī atkal ieskanējās tērauds. – Es taču jums pateicu, ka ir jauna operatīvā informācija. Šo virzienu mēs tagad arī izstrādāsim. Enerģiski un mērķtiecīgi. Pāris dienas, un jūs saņemsiet visu, kas nepieciešams. Kādas vēl iebiedēšanas, kādas demonstrēšanas... Visu jūs saņemsiet... Un tad uz priekšu. Un nekādas pašdarbības.

Jā, patiešām, Nufa solito viņa bija saņēmusi rekordtempā – jau līdz ar detalizētām, pat pilnīgi neiespējamā tempā prokuratūrā saskaņotām norādēm gan par turpmāko galveno izmeklēšanas versiju, gan par izstrādājamiem virzieniem, gan par veicamajām izmeklēšanas darbībām, nopratināmiem cilvēkiem un tā tālāk. Kāds bija ne pa jokam pastrādājis – bet ne jau tas bija pārsteidzoši.

Jānim Bumburam kādreiz bija tāds televīzijas raidījums,

kas saucās "Kas notiek Latvijā?" vai kaut kā tamlīdzīgi. Ķēvele noraudzījās uz visām šīm norādēm, un viņai bija līdzīgs jautājums – kas gan notika iekšējo lietu sistēmā? Saņemtās norādes ne tikai pārvilka pāri krustu visam līdz šim padarītajam – tās arī burtiski diktēja, viņasprāt, idiotisku, nejēdzīgu, neloģisku jauno izmeklēšanas versiju. Greizsirdības motīvs. Ne vairāk, ne mazāk.

Jā, Ķēvelei bija divi dēli, un arī viņu dēļ viņai izteikti nepatika visa tā zilā šļura, kā izmeklētāja to pie sevis dēvēja. Viņa nebija nekāda īpašā grāmatu lasītāja un arī par politiku centās neinteresēties, bet kaut kur sociālajos tīklos pirms laiciņa bija izlasījusi kādam trimdas latviešu rakstniekam piedēvētu citātu, kas skanēja šādi:

"Pederastiem pirmajā vietā vienmēr un visur ir pati pederastu būšana (bez tautību un ticību izšķirības). Tāpēc šī "kustība" jau pēc savas būtības ir internacionāla. Pederastam, tāpat kā īstam proletārietim, nav tēvzemes. Ir bīstami šīs cunftes locekļiem uzticēt atbildīgus posteņus politiskā, militārā un informācijas laukā."

Apzīmējums mūsu laikos bija nepareizs un nekorekts, bet patiesībā tieši tā Ķēvele arī domāja – labi tas viss nevarēja beigties. Nevarēja un arī nebeigsies. Taču viena lieta bija viņas privātais viedoklis visvisādās lietās, bet pavisam cita – izmeklētāja darbs, ko viņa, neraugoties uz visu dzīvē pieredzēto, tomēr joprojām uztvēra nopietni. Un tagad... tagad viņai tieši un nepārprotami uzspieda vienu un tikai vienu versiju – ka advokāts Rebanoks nogalināts kaut kādās tur geju "razborkās".

Ķēvele policijā strādāja jau ilgi, un no jaunākās inspektora laikiem viņa atminējās ne vienu vien slepkavību, kas bija izdarīta greizsirdības un saistītu motīvu dēļ. Bija visvisādi dzimumu, vecumu, apstākļu, emociju un asiņainības salikumi, taču viens gan faktiski vienmēr bija kopīgs – motīvs neradīja nekādas šaubas. Pietika aptaujāt radus, draugus un paziņas, kā arī parakņāties pa nogalinātā un tam tuvo personu telefoniem, lai viss būtu skaidrs. Greizsirdība parasti bija ilgstoši gruzdošs process ar noteiktām, skaidri saskatāmām vai vismaz nojaušamām izpausmēm.

Te... te no tām nebija vispār nekā. Ne kripatas. Cilvēks – lai kas viņš arī būtu pēc savas orientācijas, uz izmeklētāja darbu tas neattiecās – vēlu vakarā bija pārbraucis mājās

kopā ar savu partneri, un turpat mājās viņu divi noziedznieki arī bija nogalinājuši. Ķēvele īpaši nešaubījās par to, ka partnera liecībām varēja ticēt, jo tās apstiprināja arī visa slepkavības vietas aina, – neviens no mājiniekiem nebija pretojies, nebija notikušas nekādas ilgas drāmas. Cilvēks vienkārši bija nosists ar dēļu galiem. Vienkārši nosists, pat necenšoties nodarīt viņam kādas īpašas ciešanas vai ko tādu. Un otram bija nācies tajā vienkārši noskatīties...

Protams, tā nebija arī nekāda laupīšana. Nebija un nevarēja būt. Ķēvelei pulkstenis par piecdesmit tūkstošiem, protams, šķita kaut kas perverss un grūti iedomājams. Taču viņa vēl labi atcerējās bijušā Valsts ieņēmumu departamenta darbinieka Vladimira Paškēviča krimināllietu – tajā tāpat figurēja desmitiem tūkstošu vērti pulksteņi, tā ka nekas īpašs tas tomēr nebija. Turklāt to gan viņa no liecībām un ekspertu viedokļa bija sapratusi skaidri – kā pārdodama manta šie pulksteņi bija gandrīz bezcerīgi.

Desmitus tūkstošu eiro vērtiem pulksteņiem tirgus pasaulē bija pietiekami liels, tomēr vienlaikus arī ļoti ierobežots – un it īpaši tas attiecās uz jau kādās rokās pabijušiem laikrāžiem. Vecajā pasaulē pulksteņa "vēsture" pircējiem skaitījās drīzāk pluss nekā mīnuss, taču šeit ikviens limitēto sēriju pulkstenis bija viegli izsekojams, savukārt Āzijā un citās pasaules malās par izsekojamību nevajadzēja tik ļoti uztraukties, toties šeit pircēji pieprasīja tikai pilnīgi jaunu un neskartu mantu.

Protams, laupītāji – ja tie tiešām būtu bijuši laupītāji – to varēja nezināt. Visticamāk, nezināja. Un, tā kā faktiski visi no Rebanoka mājas aiznestie pulksteņi bija no limitētām sērijām, tad katrs bija ar savu unikālu numuru un līdz ar to arī viegli izsekojami, tiem parādoties pārdošanā. Visā šajā laikā neviens no tiem tā arī nebija nekur uzpeldējis, tātad secinājums uzprasījās pats no sevis – "nolaupītie" pulksteņi patiesībā jau sen bija sabērti kādas ūdenstilpes dibenā, tāpat kā slavenais Vairas Viģes-Treibergas valstij nozagtais rokaspulkstenis...

Nē, tā nebija laupīšana, un tā nebija arī nekāda greizsirdība. Tāpat kā cilvēku viņa baltajā reindžoverī dažu simtu metru attālumā no Valsts policijas ēkas ar automātu sacaurumoja ar visnotaļ konkrētu mērķi, arī cits cilvēks

savā paša mājā ar dēļu galiem bija nosists tāpēc, lai kaut ko panāktu. Kaut ko pavisam konkrētu. Bet ko..

Labi, nopūtās Ķēvele. Ja reiz priekšniecība grib, lai jau tai tiek tas prieks. Tāpat šī lieta izskatījās pilnīgi bezcerīga – pavedienu nebija nekādu, tā ka kāda starpība, vai galvenais izmeklēšanas virziens bija viena vai cita nejēdzība. Vajadzēja vienkārši turpināt soļot kā vecajam Džonijam Vokeram.

Šobrīd tieši bija ienesti ienākošie dokumenti – lai ko tur kāds stāstītu par divdesmit pirmo gadsimtu, pamatā visa sarakste joprojām notika papīra formā. Ķēvele ātri izskrēja cauri standarta vēstulēm un ar nelielu izbrīnu pamanīja kaut ko pavisam atšķirīgu – ar Latvijas pastu atsūtītu zaļas krāsas aploksni, kas bija adresēta personīgi viņai. Ar profesionālu kustību, vēl aploksni neattaisījusi, sataustīja tajā nelielu, cietu priekšmetu. Tā varēja būt tikai atmiņas karte, nekas cits.

XXXII NODAĻA

ZIEMA

Pirmajām kurpēm blakus nostājās vēl viens pāris, un abi pie gultas stāvošie vīrieši klusi klusītiņām savā starpā sarunājās – lai kā Ziema sasprindzinātu dzirdi, viņš nespēja saklausīt ne vārda. Toties jo vairāk laika viņam bija apavu nopētīšanai – un vismaz viens pāris nebija nekāds ikdienišķais.

Varbūt ne visiem, bet daudziem cilvēkiem noteikti ir kāda vājība skaistuma pasaulē – un tai nebūt nav jābūt mākslai tās klasiskākajās izpausmēs. Viens ar sajūsmu noraugās supersarežģītos pulksteņu mehānismos, ko nekad pats nevarētu atļauties, otru fascinē dārgas un tikpat nerasniedzamas rotaslietas, trešo automašīnas. Arī Ziemam bija maza vājība – viņš ārkārtīgi labi orientējās kurpju pasaulē. Tajā bija kaut kas vienlaikus nomierinošs un iztēli kņudinošs – visās šajās gandrīz perfektajās līnijās, griezumam harmonijā un ādas spīdumu un ēnu mijā..

Tāpēc arī degungalā nostājušos kurpju pāri Ziema spēja novērtēt – patiešām spēja. Zilganmelnās krokodilādas kurpes vis nebija kaut kāds Luiziānas fermu kaktu darinājums – Louis Vuitton Manhattan Richelieu Alligator Leather Lace-up pāris butikos maksāja vismaz desmit tūkstošus, un

arī tad vēl pēc tām vajadzēja gaidīt pailgā rindā gluži kā pēc tādas birkinsomiņas. Nez vai šajā valstī bija pat pussimts cilvēku, kas šādas kurpes spēja gan novērtēt, gan arī atļauties.

– Tā, tu paņem tās istabas, es atkal šeit. – Beidzot kaut ko varēja sadzirdēt. Abi kurpju pāri devās katrs savā virzienā, un Ziema ļoti, ļoti piesardzīgi pavērās no gultapakšas. Tā jau varēja domāt – abi jaunpienācēji dzīvoklī bija tikpat negaidīti viesi kā viņš. Starpība tikai tāda, ka Ziema šeit bija ieradies, lai kaut ko savestu kārtībā, savukārt abi pārējie ciemiņi acīmredzot kaut ko meklēja.

Otru cilvēku, kas bija devies uz tālākajām istabām, Ziema neredzēja, toties nopētīt izkomandētāju – dārgo kurpju īpašnieku – no gultapakšas spraudziņas varēja tīri labi. Viņš precīzi atbilda kurpēm – skaidri nenosakāms vecums, taču visdrīzāk zem vai pavisam nedaudz virs četrdesmit, dārgs uzvalks, dārgas brilles, dārga kaklasaite, droši vien arī viss pārējais dārgs.

Kāpēc šāda līmeņa cilvēks pamatīgi riskēja, pats ierodoties uz acīmredzami neformālu dzīvokļa pārmeklēšanu tā vietā, lai nosūtītu kādus savus padotos? Ziemas dzīves pieredze pateica priekšā tikai vienu ticamu versiju – acīmredzot tika meklēts kas tāds, ko atrodot negribējās uzticēt kaut kādiem tur šestjorkām. Un meklēts tika profesionāli, to Ziema spēja novērtēt, – ar perfektam automātām piedienīgām kustībām nelūgtais ciemiņš satriecošā ātrumā virzījās pa telpu, katru priekšmetu ar acīm noskenējot, izcilānot visu perspektīvo un noliekot atpakaļ precīzi tajā pašā vietā.

Labi, varbūt tomēr ne simtprocentīgi profesionāli – Ziema piefiksēja vismaz divas vietas, kur varēja atrasties neliels nomaskēts seifs, bet kam dārgi gērbtais pilsonis paslīdēja garām, nepievēršot uzmanību. Arī zem gultas pats Ziema tomēr noteikti būtu palūkojies – bet, protams, viņš nebija saskumis par šādu dārgi gērbtā pilsoņa pavidrību. Un varēja jau arī saprast – ar šādu uzvalku mesties ceļos uz grīdas noteikti nebija patīkami.

No dīvainās kulta priekšmetu telpas puses jau labu brīdi bija dzirdamas metāliskas skaņas – viegli varēja noprast, ka otram nelūgtajam ciemiņam ar durvju atmūķēšanu veicās sliktāk nekā Ziemam. Brīdi pa brīdim atskanēja pat